

Hudební fakulta
Janáčkovy akademie
múzických umění v Brně

Orchesterální koncert

Moravská filharmonie Olomouc

Sólisté:

Mária Demeterová – *varhany*

pedagogické vedení: **prof. Kamila Klugarová**

Lucia Pošovancová – *flétna*

(Hochschule für Musik und darstellende Kunst, Víděň)

Stanislav Slavíček – *klavír*

pedagogické vedení: **doc. Jiří Skovajsa**

Dirigují:

Štěpán Policer

pedagogické vedení: **doc. Rostislav Hališka**

Gabriel Rovňák

pedagogické vedení: **doc. Emil Skoták**

Martin Buchta

pedagogické vedení: **doc. Emil Skoták**

Čtvrtek 27. dubna 2006 v 19.30 hod., Besední dům, Husova ul., Brno

Program:

Tomáš Nováček (*1983):

Koncert pro varhany a smyčce

Toccatina

Sféry

pedagogické vedení: **doc. Ing. Ivo Medek, Ph.D.**

diriguje: **Štěpán Policer**

Michal Indrák (*1982):

Concertino pro flétnu, klavír a smyčce

pedagogické vedení: **prof. PhDr. Leoš Faltus**

diriguje: **Gabriel Rovňák**

přestávka

Sergej Sergejevič Prokofjev (1891–1953):

Suita č. 2 z baletu Romeo a Julie

1. Montekové a Kapuleti

2. Dívka Julie

3. Páter Lorenzo

4. Tanec

5. Romeo a Julie před odchodem

6. Tanec antilských dívek

7. Romeo u hrobu Julie

diriguje: **Martin Buchta**

konec asi ve 21.00 hod.

Koncert pro varhany a smyčce posluchače 3. ročníku Hudební fakulty JAMU Tomáše Nováčka vznikl na jaře tohoto roku. Autor k dílu uvedl: „Skladba má dvě věty stojící vůči sobě v poměrně příkrém kontrastu. První věta – *Toccatina* navazuje na historickou formu motorickým pohybem. Tento pohyb je rozrušován, zpomalován a střídán s akordickými úseky. *Toccatina* je vlastně trojitou transpozicí dórského modu. Tato transpozice sestupuje od základního D po velkých sekundách až k tónu Hes. Druhá věta nese název *Sféry* a představuje úplně jiný zvukový svět. Svět barev a klidu. *Sféry* nejsou od konce *Toccatiny* výrazně odděleny, rozeznávají se na jejím pozadí. Po klidné meditaci přichází závěrečná část, která cituje melodii (v dórském modu) protestantského chorálu *Erschienen ist der heerliche Tag*, kterou zhudebnil J. S. Bach ve své Knížce pro varhany. Touto závěrečnou gradací (nikoli dynamickou, ale obsahovou) skladba končí.

Název této skladby by mohl vést k očekávání virtuozity a okázalosti, je to však spíše hudba pro potěšení srdce a ducha člověka.“

Michal Indrák charakterizuje své **Concertino pro flétnu, klavír a smyčce** takto:

„V této skladbě vrcholí jeho snaha o jednoduchý a sdělný hudební výraz, nikoliv však snaha o významovou a obsahovou jednoduchost. Forma je jasně členěná a přispívá k lepší orientaci v díle. Skladba není chápána v pravém slova smyslu jako koncertantní, flétna a klavír nejsou exponovány jako sólové nástroje (jak by se podle názvu dalo předpokládat), ale rovnoměrně se podílejí na průběhu skladby.“

Nesmrtelné Shakespearovo drama o tragické lásce veronských milenců bylo a je pro hudební skladatele velkým a přitažlivým tématem už od singspielu českého hudebního emigranta Jiřího Antonína Bendy. Jedním z nejpozoruhodnějších děl, jimiž na Shakespearovo dílo reagovali skladatelé 20. století, a patrně jeho nejlepším hudebním „přepisem“ vůbec, je balet *Romeo a Julie* Sergeje Prokofjeva (1891–1953). Skladatel jej vytvořil v letech 1935–1936 pro Velké divadlo v Moskvě, avšak světová premiéra se uskutečnila v Československu (30. 12. 1938 na scéně Národního divadla v Brně). **Suíta č. 2 z baletu Romeo a Julie** dokumentuje Prokofjevův dozrálý dramatismus (v úvodním obrazu Montekové a Kapuletové) i mistrovství jemné psychologické kresby (Páter Lorenzo, Julie – děvčátko). Ve vrcholné scéně loučení obou milenců a v závěrečném obrazu Romeův hrob se pak Prokofjev projeví jako geniální melodik – tvůrce nového lyrismu, zbaveného romantického sentimentu.

Veronika Vidomusová, 1. roč. hud. manažerství